

Lấy vợ Mẽ **Tân Ngó**

Nhiều người trong chúng ta khi mới đến Hoa Kỳ không phân biệt được người Mỹ trắng và người Mẽ, thấy họ khác chúng ta và nhất là thấy không phải là ông Mỹ đen thì trong thâm tâm rất lấy làm kính trọng.

Dăm ba tháng, một vài năm sau thì tình hình đổi khác, tự nhiên ta thấy họ lùn, mập, da không được trắng, đi xe xấu, ở nhà tồi, hay đánh nhau, ăn cắp, ở dơ, làm công việc " hạ tiện ", uống bia, không biết tôn trọng hàng xóm khi mở nhạc chát chình chát chình om xòm v v... thôi thì đủ thứ tật xấu !

Chẳng phải chúng ta tự tìm ra điều đó, mà do những người đến trước dè bủ, phê bình, mà có chắc đâu những lời phê bình đó là đúng.

Hãy đến các công sở ở vùng Orange County mà coi, người làm việc ở đây hầu hết là người gốc nói tiếng Tây Ban Nha, họ nắm giữ nhiều chức vụ cao trong guồng máy chính quyền (mà người Việt đã được mấy người). Chắc ai trong chúng ta cũng đều biết và tôn trọng bà Dân Biểu Loretta Sanchez, bà đã từng sát cánh với người Việt trong nhiều vấn đề mà cộng đồng quan tâm.

Người Mẽ tánh tình cởi mở và thân thiện, gặp là Como esta Senõr rói rít cả lên. Họ dù có giấy tờ hợp lệ hay không đều chịu khó làm những công việc vất vả nặng nhọc, mà các sắc dân khác không ai thêm làm kể cả người da đen.

Tôi không thể tưởng tượng được nếu không có người Mẽ thì xứ Mỹ này ra sao, những ai sẽ là người dang nắng dầm mưa hái cho chúng ta từng trái dâu cho đến cái bắp cái (?)

Những người làm nghề xây dựng sẽ lấy đâu ra công nhân đào đất, tráng xi măng hay lợp mái nhà. Họ có sức khoẻ và không đòi lương cao, nhưng có điều họ không hề chung thủy : Tôi làm nghề Construction khá lâu và chưa thấy anh Amigo nào ở bên với mình, cho dù tôi đã từng cho một anh cái xe truck khá mới; Noel hay tết đều có phong bao lì xì riêng cho từng công nhân.

Họ hơi giống những người miền quê sông nước của tôi là bóc ngắn cắn dài, làm tới đâu lùm tới đó, không mấy khi để dành. Mua xe thì lựa mua chiếc nào chiếc nấy bự tổ chẳng, uống xăng như chủ nó uống bia vậy. Mấy người làm với tôi không bao giờ chịu mua từng xâu nước ngọt 99 cent, bỏ trong thùng đá mà uống cả ngày, mà mỗi lần có xe lunch tới thì họ mua 1\$/1 chai mà uống. Họ đi chợ thì ôi thôi mỗi gia đình chất đồ ăn đầy lên có khi tới hai xe lặc lè.

Chúng ta thường than phiền là người Mỹ không coi chúng ta bình đẳng, cho dù chúng ta đã thành công trên công việc và thương trường, con cháu chúng ta học rất giỏi, nhưng hãy tự xét lại chúng ta khi đối xử với những sắc dân khác coi thế nào ?

Có khi nào chúng ta lại là " Chúa chôm " phân biệt chủng tộc hay không (?)

Có rất nhiều người vẫn quen miệng gọi người da trắng là " Ông Mỹ trắng ", nhưng gọi người gốc Phi Châu là " Thằng cha Mỹ Đen ", đến người Mẽ thì tụt xuống hạng thấp hơn nữa : " Mấy thằng Amigo " !

Cứ khu nào đông Mỹ trắng thì nhà có mắc hơn nhiều chúng ta cũng lẫn xả vào mua; thấy ai ở khu nào đó có đa số dân Mẽ là chê bai ở khu xập xệ, nhiều tội ác.

Đó là nói chung chung, còn việc cô con gái cưng mà lại dẫn về giới thiệu một anh Mẽ thì ôi thôi ... cả nhà phản đối ngay lập tức.

Có những bậc cha mẹ có con lấy người Mỹ, Mẽ rất hiền lành, chẳng phải họ sợ con họ sau này khổ sở hay người đồng hương phê bình này nọ, mà ngay từ khi tổ chức đám cưới đã thấy trật rờ, nó lạt lẽo làm sao ấy, tiệc cưới ở nhà hàng cũng vậy; rồi tình suôi gia, tình bố vợ con rẻ nó cũng lạt nhách, gặp nhau thì cũng " How are you; I am fine; I'm glad to see you ... " rồi thế là tịt ngắc, đâu có cái cảnh anh chị suôi người Việt chúng ta ngồi kê cà nói chuyện quê hương, tâm sự hay chia sẻ vấn đề học hành của con cái v v..

Người con gái Việt lấy đàn ông Mẽ không nhiều, mà có chẳng nữa thì ông này cũng phải thuộc dạng cao ráo đẹp trai và tương đối có chức vụ, nhưng con trai Việt lấy gái Mẽ thì khá đông, mà kết quả sống lâu dài với nhau hầu như không có mấy.

Giống dân Mẽ (nhất là con gái) lai giữa người bản xứ Da Đỏ và người Âu Châu rất đẹp: Da trắng, tóc dợn sóng, đôi mắt to và lông mi cong vút, còn đô phụ tùng thì nói theo kiểu bình dân là "Vú cho một vú; đít cho một .. đít ! " Có người nói ông trời sanh ra giống người da đen để chơi thể thao, âm nhạc và .. làm tình.

Người Mẽ cũng không khác người da đen là mấy. Họ khoai đá banh, họ mê âm nhạc một cách lạ lùng, lúc nào cũng cứ cái điệu nhạc Fox chát chình, chát chình ấy mà nghe cả ngày, mà lại mở lớn tới đả.

Họ rất thích mở Party vào ngày Thứ Bảy. Thường thì họ qui tụ bạn bè ở một công viên nào đấy, mang đồ ăn ra đó mà nướng, nghe nhạc hoặc ca hát với nhau tới chiều. Trời thật tối họ mới kéo nhau về một nhà rồi nhảy nhót đến ba bốn giờ sáng Chúa Nhật mới vẫn.

Những ông chồng người Việt khởi đầu cũng còn chiều vợ mà đi dự hàng tuần, nhưng đến những chỗ này thì cứ ngòì nghệt mặt ra, vì vợ mình với bạn bè cứ xô rất tiếng Mẽ. Khi vào Party thì ông không thích nhảy, cứ phải ngòì chờ vợ bèn nản củ tí quá, toàn ngòì ngáp ruồi.

Rồi càng ngày ông càng chán cái kiểu họp mặt đó, than mệt, ở nhà coi con để vợ đi chơi một mình. Cho dù có tin vợ cách mấy đi nữa, mà cô vợ hây hây ấy cứ đi gần sáng mới về với chồng thì thế nào cũng có vấn đề rạn nứt tình cảm.

Tại sở làm hay khi bù khú với bạn bè, ai cũng nói gái Mẽ .. " cái vụ đó " khiếp lắm, họ xay như xay lúa. Khởi đầu những chàng Trai Việt cũng thích lắm, nhưng rồi đường xa mới gổì chôn chân, đến khi sanh một vài đứa con thì không biết vì nòi giống họ như thế, hay tại ăn uống thả dãn, cứ đậu bean và bánh bột bắp mà ních, nên bà nào bà ấy sỏ ra, ba vòng bằng nhau, sau đó cái vòng cần nhỏ nhất lại vượt lên đứng đầu.

Người ta nói " Người gầy là thầy ...đ. " nhưng như vậy không có nghĩa là người béo chịu kém thờ đầu nghen, về vụ này họ cũng khiếp lắm đấy nhé. Chạy xe dọc đường mà thấy mấy bà đẩy cái xe con nít trên side walk thì mười bà có đến chín bà là Mẹ béo rồi. Họ sanh nhiều và mẫn như thỏ vậy. Có những cặp chồng Việt vợ Mẹ trông rất đẹp đôi, có công việc vững chắc thế mà chỉ trên dưới 10 năm là rã !

Ngoại trừ khác biệt về văn hoá, người Việt mà ăn đồ Mẹ hoài ngán lắm, như ông chồng muốn ăn canh chua cá kho tộ thì phải nấu lấy mà ăn, và cô vợ dĩ nhiên chê cái mùi nước mắm làm ông chồng tụt ái phải nổi lên, thế là to tiếng cãi vã.

Anh NNT nói rằng " Chớ có bao giờ mời Mẹ đi ăn đám cưới kiểu Việt Nam, mời họ một thiệp thì họ đi hai vợ chồng với bốn đứa con cộng thêm ông bà già vợ nữa, kéo vô ngồi gần kín một bàn, mà họ nghĩ như là đi party, nên không tặng phong bì, chỉ đem gói quà là một hộp mấy cái ly hay cái bàn ủi mà thôi, mời Mẹ đi nhiều thì lỗ chồng gọng lên ".

Tôi cũng nghe có anh kia lấy gái Mẹ, nhà gái đi dự khá đông. Đám cưới xong anh được gần 20 chiếc đồng hồ treo tường, anh tặng lại cho bạn bè một mớ, còn bao nhiêu phải đem ra chợ trời bán được 8\$/1 cái. Lờn khảm !

Nói tóm lại, dầu tình yêu không phân biệt chủng tộc, màu da, ngôn ngữ... nhưng giả dụ con tôi mà dẫn về giới thiệu một đứa con gái Mẹ, thì tôi cũng chẳng thể cản ngăn, chỉ buồn thôi vì biết chắc rằng tương lai của thằng con trai mình sẽ thê thảm, sẽ phải ề cổ ra trả tiền child support cho đến chết, vì trước sau gì thì rồi chúng cũng bỏ nhau. Thê thảm thật !

Tân Ngó (Tác giả)